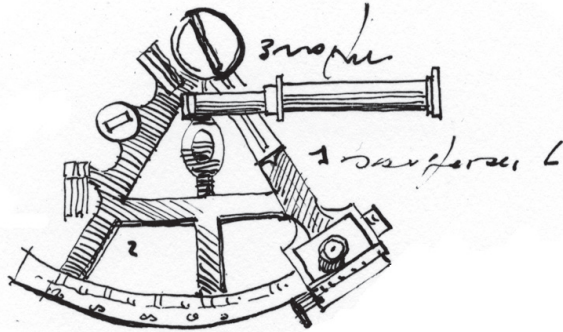

Ulysses Moore

La Nau del Temps

Traducció de Xavier Solsona

laGalera

Títol original italià: *La Nave del Tempo*
Primera edició: abril del 2014

Una història de Pierdomenico Baccalario
Projecte editorial d'Atlantyc Dreamfarm s.r.l., Itàlia
Il·lustracions i projecte gràfic de Iacopo Bruno
Maquetació de l'edició catalana: Adriana M. Vila-Abadal

Edició catalana: David Sánchez Vaqué
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

"Ulysses Moore" i el seu respectiu logo és copyright, marca i llicència exclusiva d'Atlantyc S.p.A. Tots els drets reservats. El dret moral de l'autor ha estat verificat. Tots els noms i personatges continguts en aquest llibre, copyright d'Atlantyc Dreamfarm s.r.l., són llicència exclusiva d'Atlantyc S.p.A. en la seva versió original. Les versions traduïdes i/o adaptades són propietat d'Atlantyc S.p.A. Tots els drets reservats.

Originally published by
Edizioni Piemme S.p.A., Italy
International rights © Atlantyc S.p.A.
Via Leopardi 8, 20123 Milano - Italy
foreignrights@atlantyc.it - www.atlantyc.com
© 2013, Atlantyc Dreamfarm, s.r.l., Itàlia
© 2014, Xavier Solsona, per la traducció
© 2014, la Galera, SAU Editorial, per l'edició en llengua catalana

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95 – 08019 Barcelona
www.lagalera.cat
lagalera@grec.cat

Imprès a Egedsa
Roís de Corella, 16
08205 Sabadell

Dipòsit legal: B-3.054-2014
Imprès a la UE
ISBN: 978-84-246-5159-6

No és permes d'emmagatzemar, reproduir o transformar de cap manera, ja sigui electrònica o mecànica, incloent-hi la fotocòpia o l'escaneig o qualsevol altre sistema d'emmagatzematge, la totalitat o part d'aquest llibre sense l'autorització escrita del propietari del copyright. Per a més informació adreceu-vos a Atlantyc S.p.A.

Benvolgut editor,

M'ha tornat a passar. I també aquest cop de la manera més inesperada. Després d'haver intentat traduir i ordenar els diaris d'Ulysses Moore i el seu bagul ple d'objectes estranys, em pensava que no quedaria res més per explicar sobre ell i sobre el poble on viu. Vaig assumir tots els elogis i totes les crítiques que em van fer, amb plena consciència que en molts passatges no havia estat a l'altura de l'autor que m'havia enviat tot aquell material. Però, a força d'escriure sobre les seves aventures, tenia ganes de provar de fer alguna cosa personal. Així, em vaig prendre la llibertat de dur a terme un llarg viatge a Escòcia, fins a un poblet anomenat Applecross, on pensava ambientar una història de màgia, i vaig omplir d'apunts un munt de quaderns de notes (això sí que he après a fer-ho bé!). Després vaig allargar el viatge i vaig escapar-me a Belfast, la ciutat natal de C.S. Lewis, el de les Cròniques de Nàrnia. I precisament allà, en un pub proper a la universitat, em vaig deixar la jaqueta amb el quadern a dins. «Sóc despistat de mena», em vaig dir. Vaig anar a buscar-la, però algú l'havia agafat, potser en confondre-la amb la seva. No em vaig desanimar: si trobava el meu nom i la meva adreça escrits a la primera pàgina del quadern, potser me l'enviaria. Si no la jaqueta, almenys el quadern! Però res. Així uns tres mesos ben bé. I vet aquí que un dia per correu m'arriba un paquet força voluminós, que contenia una caixa de fusta. Millor dit: un escriptori portàtil, com els que s'havien posat tant de moda

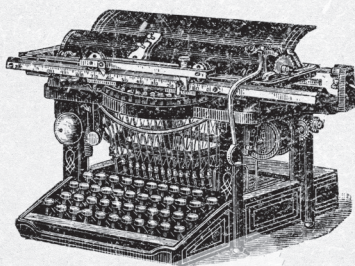
entre els viatgers del segle XIX, sobretot dels que viatjaven per mar. Juntament amb l'escriptori portàtil hi havia una carta, que em convidava (un altre cop!) a llegir atentament, valorar, traduir i ordenar el manuscrit anònim que hi havia al doble fons de la caixa.

I això és el que vaig fer.

Com veureu, m'he permès posar notes al text allà on he trobat referències a altres històries. Estic segur que se me n'han escapat moltes i que el misteriós remitent del paquet, així com l'anònim autor del manuscrit, no és cap altre que el meu vell i esquiu amic... Ulysses Moore.

*I perquè així consti, signo,
Pierdomenico Baccalario*

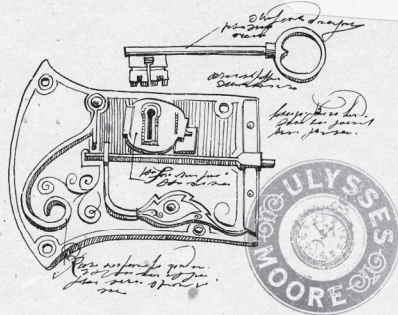

CAPÍTOL I

L'HABITACIÓ DE L'ESCRITORI

*Un cop de ploma en la mà i ja s'escriu
el que calia dir i el que calia
deixar de dir. Els homes
són com les plomes: els uns
són bons i els altres són
mals.*

ON ES DESCOBREIX QUE FINS I TOT
A LES CASES ON FALTA ALGÚ
POTSER HI HA ALCÚ QUE SOBRA.

ESTABLISHED BY **EDALUS PRESS** (A.D. 1800).
Printing-Machine, Press, Type, Material, and Roller Manufacturers.

Era una habitació on ben poques vegades s'hi entrava. Hi havia alguna cosa misteriosa, en la suau gradació de les seves cortines descolorides, en el gris gastat de la moqueta i en l'aroma delicada, antiga, dels pètals deixats assecar al gran bol de sota la finestra.

Cada cop que trobava la porta entreoberta, en Murray s'aturava a mirar a dins. Com si hi hagués alguna cosa en la qual mai abans s'havia fixat.

Un quadre.

Una figureta de porcellana que algú havia canviat de lloc.

Una taca nova a la tapisseria.

La mare d'en Murray, en canvi, no entrava mai en aquella habitació. Quan s'hi veia obligada, per treure la pols, ho feia a corre-cuita i de seguida tancava la porta darrere seu.

Però al cap d'un temps la porta es tornava a obrir sola.

Malgrat que s'havia tancat bé. Malgrat que no hi havia corrent d'aire. I que ningú hi havia pujat.

L'habitació era a les golfes. Al primer pis hi havia l'habitació d'en Murray, la de la mare i el lavabo. A la planta baixa, tota la resta. Aquell quarto no tenia res d'especial, a banda del vell escriptori. L'havia comprat el pare d'en Murray al drapaire del barri, aquell bandarria d'en Fanny, perquè en Murray tingués un lloc on escriure i fer els deures. L'havien portat fins a dalt esbufegant com cavalls, de tant que pesava.

En Murray no l'havia fet servir mai.

A més de l'escriptori, a l'habitació hi havia algunes cadires de potes llargues i primes i respatller de palla trenada. En un racó hi havia un sofà amb els braços rosegats pel gat d'una casa anterior i una vella cantonera de fusta fosca, que en Murray havia obert una única vegada, amb gran decepció per part seva. A dins només hi havia vells objectes de plata, embolicats amb un fi paper de seda.

L'habitació tenia una gran finestra, amb uns vidres que s'havien netejat molt poc i del mateix color que el pergamí. Encara s'hi podien veure el cel imponent del Nord i, si un s'hi abocava, un retall de mar, just a fora del port.

L'habitació, doncs, no tenia res que fos misteriós o terrible. I, amb tot, a en Murray el fascinava. Aquell quarto tenia el poder de fer-lo sentir un intrús. O de fer-li creure que, un segon abans que tragués el cap per la porta, hi havia algú assegut a l'escriptori.

Però no era simplement com si hi hagués un fantasma.

Era com si el fantasma, per culpa seva, es veiés obligat a marxar cada vegada.

Aquell dia, en Murray també va tenir la mateixa sensació. I tanmateix tot era al seu lloc.

La vella moqueta gastada.

El sofà amb els braços rosegats.

Les cortines descolorides a la finestra.

I l'escriptori amb les seves llargues potes arquejades, la superfície de pell de color verd fosc i els calaixets plens

de llapis que no havia tocat mai ningú. El seu pare i ell estaven convençuts que aquell escriptori també amagava un calaix secret,* però en realitat no l'havien trobat mai.

«Ho veus?», va intentar convence's. «No hi ha res de misteriós ni cap secret, en aquest quarto».

Potser.

La cadira de l'escriptori estava una mica separada. Com si fins un moment abans hi hagués hagut algú assegut escrivint una carta secreta.

I després hagués desaparegut.

En Murray va somriure.

I va mirar per les escales.

Havia sentit un soroll: algú empenyia la correspondència dins l'esclotxa de la porta d'entrada.

«La carta secreta», va pensar.

Va tancar de cop la porta de l'habitació de l'escriptori i es va llançar escales avall.

–Murray? –el va cridar la seva mare des de la cuina–. Reculls tu les cartes?

A terra davant de la porta hi havia un gran sobre groc. En Murray va descórrer ràpidament la cadeneta d'or del pany de seguret, va obrir la porta d'entrada i va cridar, convençut que ja no hi hauria ningú:

* *Nota del Traductor.* Crec que l'autor del manuscrit es refereix aquí al conte "El calaix secret", inclòs en el llibre *L'edat d'or*, del senyor Kenneth Grahame.

–T'he enxampaaat!

–Ei, Murray! –el va saludar el carter, encara al jardinet davant de la casa.

En Murray va intentar recuperar immediatament l'aplom.

–Bon dia, Pete.

–Senyor Pete! –va fer la seva mare, des de dins de casa.

–Senyor Pete –va rectificar en Murray.

El carter va col·locar bé un paquet al seu carret ple de correspondència.

–Que no hi ha escola, avui?

–És dilluns festiu –va respondre en Murray, que no recordava exactament què es commemorava. Una nació, una guerra o potser una reina.

–Per als carters no, per això. –El senyor Pete li va picar l'ullet–. Crec que aquell sobre és per a tu.

Li va fer una salutació militar i va tancar la porta.

–La cadena! –va tornar a intervenir la seva mare.

En Murray va passar la cadeneta d'or i va examinar el paquet a terra.

No hi havia dubte. Murray, deia a l'adreça.

El sobre era consistent. De dos dits de gruix, i amb aquelles bombolletes que es fan servir per protegir els continguts especials.

En Murray el va agafar, es va asseure a la banqueta del piano, va posar el sobre damunt el faristol de les partitures i se'l va mirar atentament.

Va intentar endevinar què devia contenir.
Qui l'havia enviat?
I des d'on? Quan?
Va recolzar un dit en una tecla blanca, i un altre en una tecla negra.
Aleshores hi va caure.
Naturalment. No podia ser sinó...
Va fer un ràpid arpegi de notes.
–Què? Ha arribat alguna cosa interessant? –li va preguntar la seva mare.
En Murray no li va contestar.
Del sofà va agafar la caçadora de niló rebregada, va comprovar que dins la seva bossa hi hagués el llibre i la càmera de fotos, hi va ficar el sobre i es va aturar al final de l'escala.
Li havia semblat sentir, al pis de dalt, el cruixit d'algú que caminés de puntetes.
Però no podia ser, òbviament, perquè a casa només hi eren ell i la seva mare.
Ella va aparèixer al final del passadís.
–Te'n vas?–li va preguntar.
–Sí –li va respondre. I es va posar les sabates.
–A on?
–A buscar en Shane. I després anirem a casa d'en Connor.
–Segueix en aquell lloc horrorós allà al riu?
–No és horrorós.

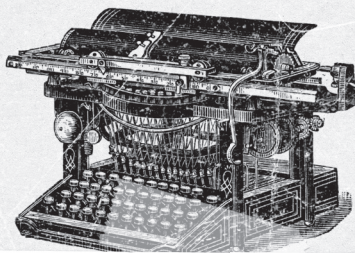

En Murray va mirar els esglaons que pujaven. Va sentir cruixir fluixet la vella casa de fusta.

–Tornaré a l'hora de sopar –va afegir, i va sortir.

Els murmuris de la casa van quedar ofegats pel soroll gris del carrer.

CAPÍTOL 2

LA CASA DEL RIU

Jo no veig d'una cosa...

Però surt a nedar...

Arreu veient-se'n anar...

Com si veia l'altre...

Kilmore Cove

O NO TOTS ELS GEGANTS SABEN NEDAR
I NO TOTS ELS HORTS VOLEN TERRA.

REPARERS
DEDALUS PRESS (A. D. - 1909)
Printing-Machine, Press, Typo, Material, and Roller Manufacturers.

No. 21215.

La ciutat on vivia en Murray no era una ciutat bonica. Tenia edificis alts i anònims, oficines amb les parets de miralls, fileres de cases totes iguals. Fàbriques i naus industrials.

A en Murray, però, tant li feia. La creuava amb bicicleta sense fixar-s'hi, perdut en els seus pensaments.

Es dirigia cap al gran port industrial, on arribaven i sortien vaixells carregats de contenidors. Va passar els magatzems i les reixes, la pudor de benzina i de pneumàtics cremats i va enfil·lar amunt per un carreró gris, que tallava pel mig una riba florida.

Allà, enmig d'aquell aparent desordre, hi havia el seu banc preferit. Semblava posat allà a posta, amb la millor orientació possible: protegit per les branques d'un arc negre, només permetia veure les coses maques del port. Allà assegut es podia gaudir tranquil·lament de l'espectacle dels grans vaixells que travessaven el mar per buscar el seu lloc. Gegants de ferro, austers i imponents, amb banderes desconegudes i carcasses corroïdes pel salobre. Tenien noms exòtics, que a en Murray li recordaven els d'antigues divinitats, dones misterioses i llocs molt llunyans. Es movien pacients damunt les onades, segons un codi d'honor propi: primer tu, després jo. En Murray imaginava, sense entendre'ls, tots els senyals que s'intercanviaven.

En Shane encara no havia arribat, de manera que en Murray es va asseure al costat dret del banc, el mateix on havia gravat el seu nom amb la navalla de butxaca.

Va creuar les cames, per no tocar el terra amb els peus. I en la seva imaginació, el banc es va convertir en una nau espacial, i els gegants del mar, en ambaixadors de mons estrangers.

Les gavines volaven a frec de l'estela blanca dels motors.

Va obrir la seva llibreta i hi va transcriure el nom del vaixell que passava davant seu. Després va provar d'imaginar-se una història que s'hi adaptés bé i d'endevinar què devien transportar els seus gegantins contenidors de colors: vestits, mobles prefabricats, clavells d'espècia, mòbils, ordinadors, brúixoles, caixes cada cop més petites, o potser gots, escafandres, pilotes de futbol...!

De vegades, els vaixells tornaven, i quan en Murray en reconeixia el nom tirava unes pàgines enrere de la llibreta a veure què havia escrit la primera vegada. Era com retrobar una vella amiga. De tant en tant, però, parava d'escriure, quan una sirena l'espantava, o quan de les xemeneies s'elevaven núvols de tinta.

En Murray sovint s'asseia allà perquè el seu millor amic, en Shane, treballava al port: ajudava els homes que descarregaven les caixes més petites dels vaixells amb els carretons elevadors. En Murray els veia passar a tota velocitat per les línies grogues dels carrils. Altres homes, més grans que en Shane, movien les palanques de les enormes grues de metall que aixecaven els contenidors més grossos i els deixaven a terra. A mesura que s'anaven buidant, els bucs emergien entre les onades. Els

contenidors s'apilonaven als interminables aparcaments del port, que es transformaven en ciutats, amb muralles i castells de cubs de colors.

En Shane mateix havia demanat d'anar al port, en suspendre a l'escola. Era massa jove per treballar de debò, però no pas per aprendre com es condueixen els elevadors i per ajudar quan calia. En Shane era un bon noi, no somiava truites: era ferm i pràctic, capaç d'escoltar, i sempre estava disposat a ajudar els altres. No protestava mai i no volia saber més del que les persones estaven disposades a explicar-li. Al port feia un munt de petites feines: traslladava coses, ajudava els treballadors a netejar les bodegues dels vaixells, comprovava que els mariners no s'haguessin deixat res a les cabines abandonades. Tot el que trobava ho havia d'entregar a l'Oficina d'Objectes Perduts. Un cop hi havia portat també en Murray: havien passat la reixa per un pas petit i estret i s'havien amagat entre les caixes d'embalatge. En Murray havia respirat l'olor del petroli i de la por, havia corregut per l'asfalt, aterrit només de pensar que l'enxampessin, s'havia arrambat a les parets escrostonades d'un edifici i, així que en Shane havia tret la clau d'un manyoc enorme que sempre duia a la cintura, havia entrat.

«No podem encendre el llum... si no ens veuran», li havia dit en Shane.

Així, s'havien passejat enmig de la penombra de l'Oficina d'Objectes Perduts. Als prestatges hi havia caps de

llauna, moltes claus i estampetes, ninots de fusta i claus daurats. Hi havia baldufes, màscares esmaltades, botons de puny de camisa, xals de seda i barrets de feltre. Fotografies, postals, monedes d'arreu del món, vells quaderns de notes, ombrel·les de paper d'arròs, ulleres de sol i ferradures de cavall. Hi havia una pota de mico dissecada i un marc amb una col·lecció de papallones. Tot, coses oblidades a la cabina, i que mai no havien estat reclamades.

El dia que hi havien anat, en Murray havia vist una navalla de butxaca amb el mànec de fusta, que feia dotze anys que era a l'Oficina d'Objectes Perduts.

Tants com anys tenia en Murray.

«La puc agafar?», havia preguntat a en Shane.

«Que la vols robar?».

Per a en Murray, aquell lloc s'hauria d'haver anomenat Oficina d'Objectes Desconsolats. Els objectes oblidats en aquells prestatges li recordaven els gossos abandonats a les gosseres.

«M'agradaria alliberar-la», havia contestat en Murray.

I en Shane, ràpidament, havia tret l'etiqueta a la navalla.

No havien tornat més a l'Oficina d'Objectes Perduts. Però la navalla s'havia quedat amb en Murray, dins la seva bossa.

En Shane va arribar poc després de la una. Amb tota la seva corpulència, es va enfilat pel prat i es va asseure al

costat d'en Murray. Li va allargar la meitat de l'entrepà del dinar.

–No, gràcies –va respondre en Murray.

En Shane va clavar queixalada a l'entrepà, sense dir res. Davant seu passava, solemne, el buc taronja i negre d'un vaixell libanès.

–M'ha arribat el paquet –va dir en Murray.

–I com és?

–No l'he obert.

–Que bé.

–T'he dit que no l'he obert.

En Shane va fer que sí amb el cap i va engolir. Es va picar el pit amb el puny i va somriure.

–Volia dir que que bé que finalment t'hagi arribat el paquet.

–En Connor saltarà d'alegria.

–I els Brady també.

–Ja me'ls imagino.

A en Shane li faltava un mos per acabar-se l'entrepà.

Se'l va acabar.

Tots dos es van mirar amb intensitat.

–Hola, Shane –va dir aleshores en Murray, fent veure que li donava un cop de puny.

–Hola, Murray –va contestar en Shane, parant-lo amb el palmell de la mà oberta.

–Anem a casa d'en Connor?

